

- 1 חולין ב: הגמרא ותוס' שם
- 2 הגמרא בענין חולין על טהרת הקדש- רשי, רמב"ן, פסק הרמב"ם בקדשים ותרומה, דיון המקדש דוד בהיקף הדין
- 3 הגמרא ג:
- 4 תלמוד בבלי מסכת ראש השנה דף טז עמוד ב
- 5 ואמר רבי יצחק: חייב אדם להקביל פני רבו ברגל, שנאמר מדוע את הולכת אליו היום לא חדש ולא שבת - מכלל
- 6 דבחדש ושבת איבעי לה למיזל. ואמר רבי יצחק: חייב אדם לטהר את עצמו ברגל, שנאמר ובנבלתם לא תגעו.
- 7 תניא נמי הכי: ובנבלתם לא תגעו, יכול יהו ישראל מוזהרין על מגע נבילה - תלמוד לומר אמר אל הכהנים בני
- 8 אהרן, בני אהרן מוזהרין, בני ישראל - אין מוזהרין. והלא דברים קל וחומר: ומה טומאה חמורה - כהנים מוזהרין,
- 9 ישראלים אינן מוזהרין, טומאה קלה - לא כל שכן! אלא, מה תלמוד לומר ובנבלתם לא תגעו - ברגל.
- 10 ויקרא פרק יא פסוק ח
- 11 מִבְּשָׂרָם לֹא תֹאכְלוּ וּבְנִבְלָתָם לֹא תִגְעוּ טְמֵאִים הֵם לָכֶם:
- 12 רמב"ן ויקרא פרק יא פסוק ח
- 13 (ח) ובנבלתם לא תגעו - אינה אזהרה לאסור לנו הנגיעה, אבל יאמר ובנבלתם לא תגעו כי טמאים הם לכם, כלומר
- 14 לא תגעו בהם בלתי אם תטמאו. והענין, לומר שיחשוב כל נוגע בהם שהוא טמא, ויזהר מן המקדש ומן הקדשים:
- 15 ושם המדרש שאמרו רבותינו (תורת כהנים פרק ד ט) ובנבלתם לא תגעו, ברגל, כלומר שלא תגעו בו בשעה
- 16 שאתם חפצים להיות טהורים, כי טמאים הם ולא תעלו בהם לרגל, אבל אין הנגיעה נמנעת בלאו, שאין הנוגע
- 17 בנבלה ברגל מן הלוקין את הארבעים. ומה שאמרו (ר"ה טז ב) חייב אדם לטהר עצמו ברגל, מצוה מדברי סופרים,
- 18 ואין בזה מן התורה עשה או לא תעשה, זולתי מצות העלייה. או שיהא ובנבלתם לא תגעו ברגל אסמכתא, כשאר
- 19 אסמכתות הרבה ששנויות שם בת"כ:
- 20 ועוד שנוי שם (פרק ד י) אחרים אומרים יכול אם נגע אדם בנבלה ילקה ארבעים, תלמוד לומר ולא תטמאו
- 21 (פסוק כד), יכול אם ראה אדם את הנבלה ילך ויטמא, תלמוד לומר ובנבלתם לא תגעו, הא כיצד, הוי אומר רשות.
- 22 וזה עיקר הדין מן התורה:
- 23 רמב"ם הלכות טומאת אוכלין פרק טז
- 24 הלכה ח
- 25 כל הכתוב בתורה ובדברי קבלה מהלכות הטומאות והטהרות אינו אלא לענין מקדש וקדשיו ותרומות ומעשר שני
- 26 בלבד, שהרי הזהיר את הטמאין מליכנס למקדש או לאכול קודש או תרומה ומעשר בטומאה אבל החולין אין בהן
- 27 איסור כלל, אלא מותר לאכול חולין טמאין ולשתות משקין טמאים, הרי נאמר בתורה והבשר אשר יגע בכל טמא לא
- 28 יאכל, מכלל שהחולין מותרין שאינו מדבר אלא בבשר קדשים, א"כ מפני מה נאמר הראשון שבחולין טמא והשני
- 29 פסול לא שיהיה אסור באכילה אלא למנות ממנו לתרומה ולקדש שאם נגע שני של חולין בתרומה פסלה ועשאה
- 30 שלישי, וכן אם נגע באוכלין של קדש טימאן ועשאן שלישי כמו שביארנו, וכן האוכל אוכל שני של חולין אם נגע
- 31 בתרומה פסלה.
- 32

- 1 הלכה ט
- 2 כשם שמותר לאכול חולין טמאים ולשתותן כך מותר לגרום טומאה לחולין שבא"י, ויש לו לטמא את החולין
- 3 המתוקנין לכתחלה, וכן מותר לאדם ליגע בכל הטומאות ולהתטמא בהן, שהרי הזהיר הכתוב את בני אהרן ואת
- 4 הנזיר מהתטמא במת מכלל שכל העם מותרין, ושאר כהנים ונזירים מותרין להתטמא בשאר טומאות חוץ מטמא
- 5 מת.
- 6 הלכה י
- 7 כל ישראל מוזהרין להיות טהורים בכל רגל מפני שהם נכונים ליכנס במקדש ולאכול קדשים, וזה שנאמר בתורה
- 8 ובנבלתם לא תגעו ברגל בלבד ואם נטמא אינו לוקה אבל בשאר ימות השנה אינו מוזהר.
- 9 הלכה יא
- 10 הטמא והטהור יחדיו מפי השמועה למדו שהטמא והטהור אוכלין בקערה אחת אבל לא יאכל הבעל עם אשתו
- 11 בקערה כשתהיה נדה ולא ישתה עמה ולא תמזוג לו את הכוס כמו שביארנו, ולא יאכל הזב עם הזבה מפני הרגל
- 12 עבירה שמא יבעול. +/השגת הראב"ד/ אבל לא יאכל הבעל עם אשתו בקערה אחת. א"א אנו אומרים אפילו על
- 13 שולחן אחד במפה אחת אסור. +
- 14 הלכה יב
- 15 אף על פי שמותר לאכול אוכלין טמאין ולשתות משקין טמאים חסידים הראשונים היו אוכלין חולין בטהרה ונזהרין
- 16 מן הטומאות כולן כל ימיהם והן הנקראים פרושים ודבר זה קדושה יתירה היא ודרך חסידות שיהיה נבדל אדם
- 17 ופורש משאר העם ולא יגע בהם ולא יאכל וישתה עמהם, שהפרישות מביאה לידי טהרת הגוף ממעשים הרעים,
- 18 וטהרת הגוף מביאה לידי קדושת הנפש מן הדעות הרעות, וקדושת הנפש גורמת להדמות בשכינה, שנאמר
- 19 והתקדשתם והייתם קדושים כי קדוש אני י"י מקדשכם. בריך רחמנא דסייען.
- 20 רמב"ם הלכות מקוואות פרק יא
- 21 הלכה יב
- 22 דבר ברור וגלוי שהטומאות והטהרות גזירות הכתוב הן, ואין מדברים שדעתו של אדם מכרעתו והרי הן מכלל
- 23 החוקים, וכן הטבילה מן הטומאות מכלל החוקים הוא שאין הטומאה טיט או צואה שתעבור במים אלא גזירת
- 24 הכתוב היא והדבר תלוי בכוונת הלב, ולפיכך אמרו חכמים טבל ולא הוחזק כאילו לא טבל, ואעפ"כ רמז יש בדבר
- 25 כשם שהמכין לבו לטהר כיון שטבל טהור ואף על פי שלא נתחדש בגופו דבר כך המכין לבו לטהר נפשו מטומאות
- 26 הנפשיות שהן מחשבות האון ודעות הרעות, כיון שהסכים בלבו לפרוש מאותן העצות והביא נפשו במי הדעת טהור,
- 27 הרי הוא אומר וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם מכל טומאותיכם ומכל גלוליכם אטהר אתכם, השם ברחמיו
- 28 הרבים מכל חטא עון ואשמה יטהרנו אמן. סליקו להו הלכות מקוואות בס"ד.
- 29 ספר המצוות לרמב"ם מצות עשה קט
- 30 ואין הכוונה באמרנו שהטבילה מצות עשה שיהיה חייב כל טמא שיטהר על כל פנים כמו שהוא חייב כל מי שיתכסה
- 31 בכסות שיעשה ציצית [מ' יד] או כל מי שיהיה לו בית שיעשה מעקה [מ' קפד], ואולם הנרצה בזה דין טבילה והיות
- 32 התורה אומרת לנו כי מי שירצה להטהר מטומאתו הנה לא ישלם לו זה אלא בטבילה במים ואז יטהר. ולשון ספרא
- 33 (אח"מ פרש' ה) ורחץ במים יכול גזרת מלך תלמוד לומר ואחר יבא אל המחנה מפני הטומאה רומז אל זה השרש
- 34 שבארתי לך כי זה דין לבד שמי שירצה שיטהר יעשה כך וזה הדין הוא המצוה. ואולם שיהיה חייב טבילה על כל

- 1 פנים לא, אבל מי שירצה שיישאר בטומאתו ולא יכנס למחנה שכינה זמן רב הרשות בידו. וכבר בא לשון הספר
- 2 האמתי (ויקרא יא ח"פ, טו יב"פ, יז טו, כב ו - ז, פ' פרה ד"פ, תצא כג יב) בכל מי שנטמא ויטבול שהוא יטהר אבל
- 3 לא תשלם טהרתו עד שיעריב שמשו. וכן גם כן בא בפירוש המקובל שהוא צריך שיטבול וגופו ערום נוגע בשטח
- 4 המים. ואמרו (ערובין ד ב וש"נ) כל בשרו שלא יהא דבר חוצץ בינו ובין המים.
- 5 ספר החינוך פרשת מצורע מצוה קעה
- 6 וכתב הרמב"ם זכרונו לברכה, ואין כוונתנו באומרנו שהטבילה מצות עשה שיהיה מצוה על כל טמא שיטהר על כל
- 7 פנים, כמו שחייב כל מי שיתכסה בכסות שיעשה ציצית, פירוש לפירוש, בכסות ארבע כנפים, וכן כל מי שיש לו גג
- 8 שחייב לעשות לו מעקה, אבל הענין הוא שהודיעתנו התורה, שמי שירצה להיטהר מטומאה לא יתכן לו זה אלא
- 9 בטבילה במים, וציותנו לקבל הענין ולעשותו כן כשנרצה להיטהר, אבל אם ירצה להשאר בטומאתו ולא יכנס
- 10 למחנה שכינה זמן רב, הרשות בידו.
- 11 תוספת, ומכל מקום אין זה ממידת החסידים ואנשי מעשה להיותם מטומאים בטומאתם. כי הטומאה מאוסה
- 12 והטהרה אהובה, ונפשו של אדם מתעלה ומזדככת בטהרה, עד כאן.
- 13 ולשון ספרא, ורחץ את בשרו [שם ט"ז, כ"ו] יכול גזירת מלך, תלמוד לומר [שם] ואחר יבוא אל המחנה, כלומר שאין
- 14 האדם מצווה להיטהר, אבל כשירצה להיטהר מצוה עליו לעשות זה המעשה לטהרתו.
- 15 משרשי המצוה הזו של טהרת המים, מה שכתבנו למעלה בראש הסדר, להשיב את הילדים בפשטן של דברים
- 16 כדרך הפשטנים, עד שיגדלו ויבינו את אשר יבינו. ועוד נאמר בענין, שיש בטבילה רמז אל הטובל שינקה נפשו מכל
- 17 חטא, כמו שטבע המים לנקות כל דבר המתכבס בהן.
- 18 פירוש רבינו יונה על אבות פרק ג
- 19 נמצא מנהיג את עצמו לכבוש את יצרו ובזה תועלת בידו הפרישות וכדאמר ליה לר' פנחס אם לא יכלת למיכל חולין
- 20 בטהרה כולה שתא. אכול לשבעה יומי. (א"ה מאמר הזה הוא בירושלמי פ"ק דשבת והגרסא שם לרב). שהאוכל
- 21 חולין בטהרה נקרא פרוש. כדאמרינן בגדי עם הארץ מדרס לפרושים. אבל אין ראוי להגדיר את עצמו בגדרים אלא
- 22 אם כן יצרו מתגבר עליו שיוכל לידור על דרך רפואה. אך מי שמושל ברוחו ויכול להשיג אל מדת הפרישות בלא נדר
- 23 אין לו לדור. כדאמרינן לא דיין במה שאסרה תורה אלא שאתה אוסר עצמך את המותר אבל ודאי אם ראה אדם
- 24 שיצרו מתגבר עליו צריך להרבות סייג מרובה. כפי מה שצריך לכבוש את יצרו. וכיון שנכבש יצרו חוזר למדת
- 25 הבינונית משל לרופא